

Zbyl jen prach,
zbyl jen prach,
zbyl jen prach.

Slyším ozvěny války,
výstřely, co zní z dálky,
snad se vyhnou i nám.

Nevím, či je to vina,
delší dobu jsi jiná
než jakou já tě znám.

Chceš se rvát, prázdný ulice,
proč saháš hnedka po dýce?
Možná dál máme jít každej sám.

Vždyť i já mám svý hranice,
bylas má, hříšná světice,
chci jen mír, o víc tě už nežádám.

Nech mě spát, víš kam vedou kroky mý,
chci bejt s tebou, ze dvou lidí zbyl jen prach
rozsypanejch po cestách.
Stopy tvý mě dál ženou,
mělas být mojí ženou,
ze dvou lidí zbyl jen prach,
nic není napořád.

Další ráno nemůže se bez ní nadechnout,
křičí: "Lásko, to ty máš klíče od mých pout."
V jeho srdci doutná už jen popel z naděje,
sám občas zkoumá, jestli tam ještě je.
Říká ji: "Cítím, že se něco staví mezi nás,
možná to něco stavíme my sami, možná čas.
Brzy už budeš volná jako vítr na pouštích,
srdce občas bolí, když se lidi opouští.

Trochu ho mátly ty rány, co umí mu dát,
tasíte drápy přes dráty, on nechce se vzdát.
Vidí ji v dáli a šálí ho snad zrak,
z rozbouřený řeky šaty jako vlčí mák.
Trochu ho mátly ty rány, co umí mu dát,
už hoří chrámy, jen lásky nejde se vzdát,
vidí ji v dáli a šálí ho snad zrak,
z rozbouřený řeky šaty jako vlčí mák.

Nech mě spát, víš kam vedou kroky mý,
chci bejt s tebou, ze dvou lidí zbyl jen prach
rozsypanejch po cestách.

Stopy tvý mě dál ženou,
mělas být mojí ženou,
ze dvou lidí zbyl jen prach,
nic není napořád.

Bolavý z únavy, stoupá dým,
šeptá mi, znovu už nemůžem začít.

Přece to nechceš vzdát.

Spoutaný vzpomínky,
navěky říkám jí,
kéž bysme byli mladší.
Nic není napořád.

Nech mě spát, víš kam vedou kroky mý,
chci bejt s tebou, ze dvou lidí zbyl jen prach
rozsypanejch po cestách.
Stopy tvý mě dál ženou,
mělas být mojí ženou,
ze dvou lidí zbyl jen prach,
nic není napořád.

Nech mě spát, víš kam vedou kroky mý,
chci bejt s tebou, ze dvou lidí zbyl jen prach
rozsypanejch po cestách.
Stopy tvý mě dál ženou,
mělas být mojí ženou,
ze dvou lidí zbyl jen prach,
nic není napořád.
Nic není napořád.